

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **ALTIN JM GROUP s. r. o.**
sídlem Pionýrů 839, 738 01 Frýdek-Místek
zastoupený advokátem JUDr. Michaellem Bartončíkem
sídlem Koliště 259/55, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

**o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 25668/18/5300-22441-711776 ze dne 6. 6. 2018,
ve věci daně z přidané hodnoty,**

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 25668/18/5300-22441-711776 ze dne 6. 6. 2018 **se zrušuje** a
věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Michaela Bartončíka, advokáta se sídlem Koliště 259/55, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou krajskému soudu dne 9. 8. 2018 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 25668/18/5300-22441-711776 ze dne 6. 6. 2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměry Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 2683373/16/3207-51522-803047 ze dne 28. 7. 2016, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 98 219 Kč za zdaňovací období srpna roku 2015, a č. j. 2683456/16/3207-51522-803047 ze dne 28. 7. 2016, kterým byla vyměřena DPH ve výši 55 846 Kč za zdaňovací období prosince roku 2015. Daň byla doměřena z důvodu neuznání odpočtů na DPH ve vztahu k plněním poskytnutým žalobci jeho dodavateli spočívajícím v chlazení polévek.
2. Žalobce v podané žalobě namítal, že na něj žalovaný nesprávně přenesl důkazní břemeno, dále nesprávně zjistil skutkový stav, zjištěný skutkový stav vadně posoudil a zčásti zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 10. 2018 shrnul dosavadní průběh řízení a reagoval na vznesení žalobní body. Závěrem uvedl, že dle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné. Navrhl proto zamítnutí žaloby.
4. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující. Správce daně zahájil 22. 10. 2015 u žalobce daňovou kontrolu za zdaňovací období srpen 2015; dne 23. 2. 2016 pak daňovou kontrolu za zdaňovací období prosinec 2015. Předmětem kontrol bylo mj. prověření uplatněného nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění v souvislosti s chlazením polévek. Po provedených kontrolách dopěl prvostupňový správce daně k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno u přijatých zdanitelných plnění v souvislosti s chlazením polévek, tedy neprokázal, že tato přijatá zdanitelná plnění byla uskutečněna tak, jak je na daňových dokladech deklarováno a že je žalobce využil v rámci svých ekonomických činností. Zprávy o daňových kontrolách byly se žalobcem projednány dne 27. 7. 2016. Na základě výsledků daňových kontrol vydal správce daně výše uvedené platební výměry, proti nimž podal žalobce dne 30. 8. 2016 odvolání. O odvoláních rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje

závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.

7. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
8. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), je plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo e) plnění uvedených v § 13 odst. 9 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5, f) rozhlasového nebo televizního vysílání prováděného provozovateli vysílání ze zákona.
9. Podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje a) oznámení vlastních písemností, b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.
10. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce stran rozložení důkazního břemene ve smyslu § 92 odst. 3 a 5 daňového řádu. V této otázce dospěla judikatura správních soudů k závěru, že *„daňový subjekt plní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [...], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. r. NSS). Leží-li důkazní břemeno na správci daně, nepostačí k závěru, že daňový subjekt neunesl důkazní břemeno, pouhé popření skutečností žalobcem tvrzených (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2004, č. j. 30 Ca 101/2001-63, publ. pod č. 257/2004 Sb. r. NSS). Naopak správce daně je povinen při formulaci svých povinností *„identifikovat a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě nichž dospěl k závěru, že o souladu předložených dokladů se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 10. října 2018, č. j. 6 Afs 365/2017-41).
11. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sice teoreticky správně pojednal o rozložení důkazního břemene, avšak chybně tyto obecné závěry aplikoval. Správce daně ve výzvách k prokázání skutečností č. j. 2948269/15/3207-61561-806288 ze

Shodu s prvopisem potvrzuje

dne 22. 10. 2015 a č. j. 987875/16/3207-61561-802528 ze dne 24. 3. 2016 žádné relevantní tvrzení o pochybnostech neučinil, ale spokojil se ryze vágními a obecnými prohlášeními. To, že disponoval jen fakturami, nic nevypovídá ani nemůže vypovídat o jeho pochybnostech. Výzvy nevyslovují pochybnosti, jen vyzývají žalobce k předložení celé řady dokladů.

12. Z výzvy k prokázání skutečností č. j. 2948269/15/3207-61561-806288 ze dne 22. 10. 2015 soud zjistil, že správce daně obdržel evidenci pro daňové účely ve smyslu ustanovení § 100 ZDPH, avšak bez dokladů potřebných k uplatnění nároku na odpočet daně. Žádnou pochybnost v této fázi nevyjevil. Po doložení uvedených dokladů již spisový materiál neobsahuje žádné vyjádření pochybností správce daně. Sám žalovaný ve vyjádření k žalobě (str. 5) uvádí, že oprávněné pochybnosti specifikoval ve výzvách z 22. 10. 2015 a 24. 3. 2016. Z výzvy k prokázání skutečností č. j. 987875/16/3207-61561-802528 ze dne 24. 3. 2016 plyne, že správce daně měl k dispozici pouze faktury, nikoli jiné důkazní prostředky (např. smlouvy, objednávky, přepravní doklady, smlouvy o umístění zboží). Jiná pochybnost správce daně o správnosti účetnictví žalobce ze spisu neplyne.
13. Shora popsáním odůvodněním obou výzev k prokázání skutečností dle soudu správce daně nedostal své povinnosti identifikovat a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě nichž dospěl k závěru, že o souladu předložených dokladů se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Pouhá absence dalších dokladů nemůže předložené účetnictví znevěrohodnit.
14. Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je vystavěno na chybném předpokladu o rozložení důkazní povinnosti, neboť důkazní povinnost zpět na žalobce nepřešla. Správce daně důkazní břemeno stran prokázání věrohodných pochybností dle § 92 odst. 5 daňového řádu neunesl.
15. Rozhodnutí žalovaného tedy trpí procením vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a soud je proto podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ostatními žalobcem vznesenými námitkami se krajský soud prozatím nezabýval, neboť je jejich vypořádání jsou za dané procesní situace bezpředmětné.
16. Právním názorem, který soud vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl zavázán k úhradě důvodně vynaložených nákladů řízení procesně úspěšného žalobce.
18. Uplatněné náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměna zástupce za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a sepsí žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“) částku 3 100 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč. Jelikož je právní zástupce plátcem DPH, je jeho odměna navýšena o částku 1428 Kč, která odpovídá 21% DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení tedy činí 11 228 Kč.
19. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje

uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 14. května 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje